

**Vysokoškolská kvalifikační práce (bakalářská práce)
posudek oponenta**

Jméno a příjmení studenta, vč. titulů: Filip Martinek

Název práce: Performativní přednáška (dokumentace performativních přednášek, transkripce performativní přednášky *Practice* uskutečněné na festivalu *Performance Crossings vol. 0* v Praze dne 9. 5. 2017 a text *Esence performance.*)

Slovní hodnocení:

Jelikož jsem se nezúčastnil žádné z Filipových přednášek, mohu se k nim vyjádřit pouze na základě předložené dokumentace a doprovodného textu. V něm se autor snaží definovat filosofické zázemí svých performativních výstupů. Nabízí několik klíčových pojmů, které přibližují interpretační rovinu jeho akcí. Dle mého názoru si však mírně protřeččí. Na jedné straně chce zaměřit svoje úsilí k „*dokonalosti při horizontu maxima*“ a „*naplnění potence v nejvyšší výkonnosti*“, na druhé straně hodlá nabídnout divákovy „*romantické rozptýlení mezi viditelným a neviditelným*“. Na jedné straně označuje Filip performativní přednášku jako „*autotelickou*“, tedy odkazující samu na sebe, na straně druhé ji vnímá jako vzdělávací prostředek. Nejsem si jistý, unese-li prostá forma performativní přednášky tolik komplikovaných významů. Přestože respektuji autorův sklon k „filosofování“, neubráním se místy pocitu pojmové přepjatosti, provázené příměsí mírného patosu.

Osobně vidím přínos Filipových výstupů v upřímném, místy až naivním sdílení situace se všemi odstíny nejistoty, kterou přináší nečekaná aktivita či pasivita účastníků. Schopnost bezprostředního projevu a improvizace vyvolané proměnlivou situací se nejvýrazněji projevila v performativní přednášce *Practice*. Filip v ní reagoval na spícího diváka, na něhož převedl nejen pozornost, ale i část performativního aktu. Toto „zdvojení scény“, mu umožnilo pracovat s vrstevnatým čtením situace. Propojení teoretického výkladu s „živým příkladem“ vypointovalo přednášku do zenového koanu. Filipův sklon k filosofujícímu, někdy až příliš abstraktnímu verbálnímu projevu byl „uzemněn“ prvky situačního humoru.

Obnaženost dění, fyzické plynutí času, nejasnost a někdy až trapnost narativních nelogičností, které přináší improvizací metoda - to vše bychom mohli skutečně zastřešit pojmem „*esence performance*“. Je to přístup, který se snaží vrátit performování riskantní prožitek neznámého a nejistého časoprostoru. Ten se v současné performanci bohužel často ztrácí v teatralitě tj. přehrávání metodicky připravených, stylisticky formalizovaných představení.

Za zmínku také stojí originální přepis přednášky formou jakéhosi zpětného scénáře. Anglické dialogy jsou proloženy přesným popisem situačního dění v českém jazyce. Tento způsob dokumentace nabízí čtenáři neobvykle svobodný prostor pro vlastní představu průběhu popisované akce.

Závěrem se přiznám, že edukativní přednášky, které se tematicky váží na zprostředkování vybraných informací, vnímám spíše jako určitou metodu ozvláštňení vyučovacího procesu. Za daleko zajímavější považuji přednášku *Practice*. Ta se svým nejasným a přitom existenciálně silným nábojem stala skutečně „*esencí performance*“.

Otázky k rozpravě:

- Jaký je poměr scénáře a improvizace v performativních přednáškách?

- Jak si vysvětlit poslední větu doprovodného textu: „*A mluvíme-li o umění, predikujeme nárok na znalost pojmu umění.*“ Naznačuje nám tímto autor, že umělecké kvality performance rozpoznáme jenom, pokud jsme v této oblasti odborně vzděláni?
- Je pro Filipa podstatné, aby jeho performativní přednášky byly do umění zařazovány?

Závěrečné hodnocení: Bakalářskou práci doporučuji k obhajobě

Návrh klasifikace: B

Posudek vypracoval (a): Doc. Vladimír Havlík

Datum: 28. 5. 2017

Podpis: